

Nog geen Pasen

RIK RENCKENS

Het is nog even voor het Pasen is.
Toch zien we ernaar uit.
Pasen is immers volop lente
en het vooruitzicht op wat hopelijk volgt,
een fijne zomer.
Maar het is nog geen Pasen:
er wacht nog werk,
misschien zelfs een dagelijkse zware karwei.

Ik denk aan een leerkracht op pensioen.
Zijn zus is in een woonzorgcentrum,
nadat zij een verlamming heeft overgehouden
na een trombose.
Elke dag gaat hij haar gezelschap houden.
Hij springt er niet even binnen,
maar van elf tot achttien uur.
Het is als een dagtaak.
Hij ondersteunt haar bij het eten,
vertelt haar over wat hij leest in de krant,
gaat met haar in de rolstoel eens weg.
Je vraagt je af: hoe houdt hij dat vol?

Ik las de brief van juf Charlot, aan minister Crevits,
over de kinderen van haar klas:
meer dan de helft vraagt extra zorg.
Zij ligt er 's nachts wakker van.
Zij wil er zijn voor ieder van hen.
Zij probeert alle hoofden boven water te houden.
Zij geeft niet op,
zij vindt het nog de moeite om leerkracht te zijn.

Wanneer wordt het voor deze mensen Pasen?
Ook over enkele weken nog niet.
Pasen zou voor hen zijn,
dat de zus minder zorg van haar broer behoeft,
dat Charlot een minder gedifferentieerde klas heeft
of veel meer ondersteuning krijgt.

De weg verlichten naar Pasen,
van een zware week een Goede Week maken
waarin je niet aan het lijden voorbijgaat,
is het geen opdracht op ieders levensweg?
Ook al is het nog geen Pasen,
je gedraagt je zo reeds als een paasmens.

Alleluja, voor de paasmensen in onze wereld.